

HOOFDSTUK VI

Jesaja's Roepings-visioen.

VERZEN 1 TOT 7.

- 1. In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zoo zag ik den Heere, zittende op eenen hoogen en verhevenen troon, en Zijne zoomen vervullende den tempel.**
- 2. De serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht, en met twee bedekte hij zijne voeten, en met twee vloog hij.**
- 3. En de een riep tot den ander, en zeide: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De gansche aarde is van Zijne heerlijkheid vol!**
- 4. Zoodat de posten der dorpels zich bewogen van de stem des roependen; en het huis werd vervuld met rook.**
- 5. Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijne oogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien!**
- 6. Maar een van de serafs vloog tot mij, en had eene gloeiende kool in zijne hand, die hij met de tang van het altaar genomen had;**
- 7. En hij roerde mijnen mond daarmee aan, en zeide: Zie, deze heeft uwe lippen aangeroerd; alzoo is uwe misdaad van u geweken, en uwe zonde is verzoend.**

In dit visioen verkreeg de nog jeugdige Jesaja een vijfderlei gezicht: een gezicht op de vergankelijkheid van alle aardische heerlijkheid. In het eerste vers hebben we niet bloot een tijdsbepaling, doch mede de reden van dit visioen. Uzzia was na Salomo de machtigste vorst van Juda geweest. Vele stammen hadden zich aan hem onderworpen, hij had een groot staand leger, bouwde vele vestingen en verkreeg ook grooten voorspoed in de werken des vredes. Zijn tijd van regeering was ook langer dan die van een ander vorst, uitgenomen Manasse, die echter een tijdlang gevangen is geweest in Babel. Deze volheerlijke vorst Uzzia stierf nochtans smadelijk als een melaatsche. Door zijn ongekenden voorspoed duizelig geworden, had hij voor zich ook het priesterambt begeerd, doch dit was zoo groot kwaad, dat de priesters gemeenschappelijk hun soevereinen vorst, door melaatschheid geslagen, uit den tempel geworpen hadden. Welnu, deze eens zoo geëerde en machtige koning was nu dan den weg van alle vleesch gegaan, ten bewijze van de waarheid dat alle vleesch is als gras en alle heerlijkheid des menschen (cultuur) als een bloem van het gras. Was het nu dan niet alleszins verklaarbaar, dat benevens den indruk van al de vergankelijkheid

der wereldsche grootheid allerlei vragen het jeugdig gemoed van den jeugdigen profeet bestormden en dat hij in die geestesgesteldheid het huis des Heeren binnentrad? En in het huis des Heeren waar eens Asaf in diepen zielestrijd het licht opging, ging ook onzen profeet het licht op in de duisternis. In tegenstelling met dien ledigen troon van Juda liet God hem den Koning op den troon zien. In tegenstelling met het melaatsche, het vergane vleesch van den eens machtigen Uzzia, liet Hij hem hier den eigenlijken Koning van Jeruzalem zien, wiens troon vast en onbewogen is en die de gansche aarde van Zijne heerlijkheid vol maakt. Tegenover den vorst, die er naar streefde om priester-koning te zijn, maar dit niet zijn mocht, gaf de Heere hem hier den eenigen Priester-Koning te zien, die niet alleen een hoogen en verheven troon had, maar ook een altaar, dat de misdaad kan doen wijken en de zonde verzoenen. Zoo meenen we dan, dat de eerste zinsnede van dit visioen niet bloot een tijdsbepaling aangeeft, maar wel ter dege wijst op een zielkundige reden van dit visioen. Het was voor Jesaja een troost-visioen, dat indrukken bij hem moest verwekken, die hem in al zijn volgend levenswerk moesten beïnvloeden.

Na zijn eersten blik op vergane menselijke glorie, zag hij dan in de tweede plaats den waarachtigen en glorievollen Koning. Kennelijk heeft Jesaja dit gezicht ontvangen in den tempel te Jeruzalem. Er wordt ons niet gezegd op welke wijze dit grootsch gezicht tot hem kwam, zoodat we er ook niet naar behoeven te gissen. Dat het in een zinsverrukking of in een droom zou zijn geschied, wordt niet alleen niet gezegd, maar heeft ook veel tegen zich. Alles was er op berekend om bij den jongeling een onuitwischbaren indruk te maken. De troon wordt ons beschreven als hoog en verheven; wij zouden zeggen hoog verheven. De troon was niet ledig als die van Uzzia. De Heere zat er op in rustige majesteit. Gelukkig, dat we niet behoeven te raden wie hier bedoeld is, daar de Heere Jezus ons in Joh. 12:41 dit Zelf gezegd heeft. De profeet zag hier niemand anders dan Christus Zelf. En den Christus niet in Zijne vernedering, maar in Zijne heerlijkheid, zooals Hij die in den dag Zijner wederkomst eens voor het oog aller volken zal openbaren. In Zijne eerste komst toch was er aan Hem gedaante noch heerlijkheid, hier is de gansche aarde van Zijne heerlijkheid vol. In Zijne vernedering zat Hij niet op Zijn troon, maar hing men Hem aan een kruis. Zelfs na Zijn hemelvaart ging Hij niet zitten op Zijn eigen troon, maar op dien Zijns Vaders. Zoo lijdt het dan geen twijfel, of Jesaja zag Hem hier in Zijne toekomstige heerlijkheid, wanneer Hij als Priester en Koning op Zijn eigen middelaarstroon zal zitten om de aarde te vervullen met Zijne heerlijkheid. Thans arbeiden de volken nog ten vure en de lieden vermoeien zich tevergeefs, doch de aarde zal vervuld worden, dat zij de heerlijkheid des Heeren bekenne, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken, Hab. 2:11. Waren Zijn troon en positie beide grootsch en majestueus, van Zijn koninklijk staatsie kleed kan hetzelfde gezegd. Alleen de sleep van Zijn gewaad vervulde den tempel. Jesaja zag niet ten volle het schitterend lichtgewaad van dezen grooten Koning, doch gelijk eens Mozes slechts de slippers daarvan. Heerlijk zijn verder ook de namen,

welke hier aan den Heer der heerlijkheid worden gegeven. In vers 1 heet Hij *Adonai*, het meervoud van *Adon*: heer, meester, gewoonlijk de huisheer, die rechtens alle macht en gezag bezit over Zijn huisgezin, zijne vrouw, kinderen en slaven. In Gen. 21 wordt Abraham telkens weer met dezen naam genoemd. Bathseba noemt in I Kon. 1:16-18 Salomo tweemaal haar *Adon*. Hier is echter de meerdere dan Salomo, Die in het meervoud *Adonai* heet, vanwege de grootheid Zijner glorie en de veelheid Zijner heerschappij. In vers 3 wordt Hij bezongen als *Jehova Zebaoth*, de Heere der heirscharen, en ook Jesaja noemt Hem met dien naam, vers 5. Dit is in het algemeen genomen de krijgsnaam Gods, Hem aanduidende als strijdende tegen Zijne vijanden of voor Zijne vrienden. Het gebruik van dezen naam in de Schrift is zeer leerzaam. In de boeken van Mozes, Jozua, Richteren, Job, Spreuken en Prediker komt hij nergens voor. Ook in Samuël, Koningen, Kronieken en de Psalmen komt hij slechts weinig voor. De profeten echter gebruikten dezen naam zeer veel. Jeremia bijna tachtig maal, Haggai in zijn twee hoofdstakken gebruikt dien veertien maal, Zacharia vijftig keer, terwijl hij in de korte profetie van Maleachi niet minder dan vijf-en twintig keer voorkomt. Hanna, de moeder van Samuël, was de eerste die dezen krijgsnaam Gods in haar triomfantelijk krijgslied gebruikt. Uit het gebruik van dezen naam blijkt ons klaarlijk dat deze niet bij den aanvang van Israëls historie gebruikt werd, maar voornamelijk aan het einde toen Israël door zijn afval den toorn Gods had gaande gemaakt en het verdiende, dat de Heere als een Krijgsman met Zijne legers van helden, engelen, tegen hem ten strijde kwam. We hebben hier dan een bewijs dat de Heere der heirscharen niemand anders is dan Christus Zelf. Eindelijk wordt Hij nog alleen met den naam Jehova aangeduid in vers 12, Zijn rijken bondsnaam.

Draagt de verheven Koning drie verschillende namen, zoo is het dan alleszins gepast, dat Hij ook met driewerf heilig, heilig, heilig bezongen wordt. We hebben in dit hoofdstuk een driedelig bewijs van de Heilige Drieëenheid, want we hebben hier drie namen Gods, een driewerf heilig, terwijl in vers 8 het enkelvoud: Wien zal Ik zenden en wie zal Ons henengaan? daar ook henen wijzen.

Een derde blik in dit visioen is die van den hofstoet, het schitterend gevolg en tevens de trouwe dienaren des Konings. Zijn de Cherubs dezelfde wezens als de Serafs? Kennelijk niet, want beider naam is verschillend. Cherubs beteekent de grijpers en Serafs de branders, die de zonde wegbranden. Beider plaats wijst op verschil. Volgens vers 2 stonden de Serafs boven den troon, terwijl de Cherubs volgens Ez. 1:5 de dragers zijn van Gods troon. Hunne werkzaamheden verschillen. De Cherubs oefenen altoos gerechtigheid en oordeel uit, Gen. 3; Ps. 18 en Ez. 10, terwijl de Serafs hier lofzingen de heiligheid en heerlijkheid Gods en de zonde verzoenen door het vuur des altaars, dus bezig zijn in werken des vredes. In Openb.1 zijn deze wezens tezamen vereenigd. Door het kruis van Christus kussen gerechtigheid en vrede elkander, Ps. 85:10.

Een ieder der Serafs had zes vleugelen, drie paren. Met het eerste paar bedekten ze hunne aangezichten. Dit waren de vleugelen der reverentie, getuigend van den diepsten eerbied voor hun volheerlijk Vorst. Ze zeiden door deze daad, dat zij niet waardig waren om den Koning in Zijne glorie te aanschouwen. Het tweede paar vleugelen getuigde van hun diepen ootmoed en nederigheid. Als ze daarmede hunne voeten bedekten, zoo getuigden ze, dat zij niet waardig waren om door den Koning aanschouwd te worden en ook niet waardig om Hem te dienen. Met het derde paar vleugelen vlogen ze. Dit waren de vleugelen der gehoorzaamheid en dienstvaardigheid. Zij vlogen op de wenken huns Konings en volvoerden lichtsnel Zijn heiligen wil. Dit alles werd den jeugdigen ziener getoond, opdat hij in zijn profeten dienst steeds het navolgenswaardig voorbeeld van die heerlijke dienaren des Konings zou volgen. Het is dan ook opvallend, dat wij bij dezen profeet deze drie trekken van diepe reverentie voor het hoogheilig wezen Gods, diepe nederigheid en onbegrensde gehoorzaamheid ontmoeten. En ook zijn gedurig wijzen op den Heilige Israëls is niets anders dan een echo op het driewerf herhaald *kadoosh, kadoosh, kadoosh* der vlamme Serafs, terwijl zijne verhevene heilsvoor spellingen slechts variaties zijn op het Serafslied der glorie: "De gansche aarde is van Zijne heerlijkheid vol!" Zoo krachtig werd dit uitgezongen door de hemelingen, dat de posten des dorpels beefden. Dit is tevens een voorbeeld voor ons, dat ook wij met krachtige stem zullen spreken en juichen van de heerlijkheid des Heeren. Ach, veler lippen zijn zelfs stom ten opzichte van die toekomstige heerlijkheid des Heeren, terwijl toch elk kind Gods het huis des Heeren van vreugde moest doen bruischen, naardien immers de hemelingen er over in verrukking komen. Als de drempels en posten daverden van het geluid des gezangs, werd het huis des Heeren vervuld met rook. Deze rook was geen wierook, noch bloot een teeken van den lof des Heeren, maar evenals in Openb. 15: 8 en Ps. 18:9 een teeken van Zijne majesteit en toorn over Zijne vijanden. Ten dage als Hij komt, zullen vuur en rookkolommen voor Zijn aangezicht henegaan en Zijne hateren verslinden. Zoo opgevat, verstaan we ook veel beter hoe Jesaja kon uitroepen: Wee mij, want ik verga! Hij zeide dit niet, omdat hij bedwelmd was van den wierook, maar dewijl hij een blik kreeg op de verterende heiligheid en majesteit des Heeren.

Dit is de vierde blik van Jesaja in het eene roepings-visioen, een blik op zichzelf. Zes weeën had hij juist uitgesproken over anderen; hier spreekt hij het zevende uit over zichzelf; en hij doet dit in de tegenwoordigheid Gods, de eenige plaats, waar de mensch dit doen kan en zal. Oud is reeds de vraag of we hierbij aan Jesaja's bekeering hebben te denken. Het wil ons voorkomen, dat er voor deze gedachte geen grond is. Wel hebben we hier een gewichtig keerpunt in zijn leven. Wel wordt zijn geestelijk leven hier verdiept, zijn gezichtslijn verbreed en ontvangt hij hier indrukken, die hem heel zijn leven zijn bijgebleven. We hebben hier een soortgelijk geval als bij de wondervolle vischvangst waarbij Petrus ontroerd uitriep: „Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mensch!” Toch was hij voor dien tijd reeds een volgeling des Heilands geworden. Jesaja zegt

dan ook niet: „Wee mij, dewijl ik een man van onrein hart, maar van onreine lippen ben. We hebben hier de tegenstelling niet bloot van een nietig mensch en een groot vorst, maar van een onheilig mensch en een vlekkeloos heiligen Koning. Dat Jesaja hier een „wee” over zichzelf uitroept en een zelfaanklacht uit over die onreinheid zijner lippen, na zes weeën uitgesproken te hebben over anderen, leidt ons tot de gedachte, dat Zijn alwijze Zender hem een goddelijk voorbehoedmiddel gaf tegen alle zelfverheffing over zijne afvallige tijdgenooten. De Heere is toch een expert in het toedienen van voorbehoedmiddeltjes. Men denke slechts aan den pijnigenden doorn van Paulus. Jesaja woonde in het midden eens volks, dat onrein van lippen was, dat hij gedurig zou moeten bestraffen. Hoe noodzakelijk was het dan, dat hij en in zijn privaat leven en in zijn openbaar optreden altoos een man van onreine lippen was, een man van wien alle ongerechtigheid en eigen gerechtigheid steeds verre was en die alvorens het wee over de goddeloozen uit te spreken, eerst het veroordeelend wee over zichzelf had uitgesproken. Wie zichzelf immers veroordeelt wordt niet veroordeeld. Hoewel het niet ronduit gezegd wordt, zoo blijkt nochtans wel uit het laatste deel van vers 7, dat er eenige bepaalde misdaad en zonde in Jesaja's leven door God gevonden was, die verzoening behoefde. Nemen wij daarbij de klachte over de onreine lippen, dan kunnen we ons aan de gedachte haast niet ontworstelen, dat er in Jesaja's eerste voorzeggingen eenige misdaad der lippen is geweest. We behoeven niet te vragen welke, want deze vraag is vruchteloos, daar het ons niet geopenbaard is, doch het is zeer wel mogelijk dat hij het zesvoudig wee met eenigen haat of met eenige eigengerechtigheid heeft uitgesproken. Zijne boodschap was goddelijk en volmaakt en deze bleef er dezelfde om, doch een goddelijke boodschap kan wel eens met een minder heilige gestalte worden uitgesproken. Hoe dit ook geweest zij, het was uiterst gepast, dat een jongeling als Jesaja bij het uitspreken van al de weeën over anderen er ook een over zichzelf uitsprak. In de tegenwoordigheid van 's Heeren heerlijkheid zijn wij toch allen als een onreine en zijn ook zelfs de vurige Serafs niet rein voor Hem of waardig Hem te aanschouwen. Gelukkig echter, dat Christus als Priestervorst niet alleen een hoogverheven troon, maar ook een altaar heeft, waar de zonden kunnen worden weggebrand, gelijk dit met onzen ziener geschiedde.

Jesaja's Roeping.

VERS 8.

8. Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wien zal Ik zenden? en wie zal Ons henengaan? Toen zeide ik: Zie, hier ben ik, zend mij henen.

Na zijn vierderlei merkwaardigen blik in het eene roepingsvisioen ontvangt de profeet zijn vijfden blik op zijn eigen roeping. Het galmend lied der heiligheid en

heerlijkheid was nauwelijks weggestorven of hij hoorde de stem Desgenen, Die op den troon zat, *Adonai*. Gelijk eens Abraham als de heer des huizes zijn knecht uitzond om eene bruid voor zijn zoon te halen, zoo zendt ook de Heere Jezus Zijne knechten uit. Daarom vraagt Hij, niet als een verlegene, maar als de machtige Zender: Wien zal Ik zenden?

Zal de profeet met zijn gevoel van zelfverfoeiing en zijn vrees van te zullen vergaan, zich durven aanbieden als knecht van den machtigen *Adonai* en van den Drie-eenigen God? Zal zijne vrees of gevoel van onwaardigheid hem niet weerhouden? Neen, hij biedt zich vrijwillig aan, en wij mogen er aan toevoegen, hij biedt zich aan in de rechte gestalte des harten. Indien er toch een gestalte is, die den Heere welbehagelijk is in Zijne knechten, dan is het wel deze, die zichzelf veroordeelt voor het aangezicht Gods. Als een Gideon geene kracht meent te hebben, dan kan hij heengaan in deze zijne kracht. Eerst als wij zwak zijn, dan zijn wij machtig; eerst wanneer wij een ledig vat zijn, kan de volle stroom Zijner genade en Zijns Geestes door ons vloeien; eerst wanneer wij niets zijn, kan Hij alles in ons zijn. O, dat al de knechten des Heeren dit begrepen!

Jesaja's Mandaat.

VERZEN 9 EN 10.

9. Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Hoorende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet;

10. Maak het hart dezès volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen, opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere, en Hij het geneze.

De Heere nam den zich zelf veroordeelenden jongeling aan en zeide: Ga henen. Doch Hij liet hem niet gaan zonder een nauwkeurige opdracht. En deze opdracht, dit mandaat was in één woord vreeselijk. Allereerst hierom, dewijl de Heere niet zegt: „Ga heen tot Mijn volk,” maar *dit* volk. Het is nu reeds, alsof de Heere Zijn volk als *Lo-Ammi*, niet-Mijn-volk beschouwt. Ten andere moest hij het afvallig volk zijn volslagen blindheid, doofheid en verharding aanzeggen, zoodat het zich niet zou bekeeren en God het niet zou genezen. Voorts wordt het voorgesteld, alsof Jesaja zelf het hart des volks vet d. i. hard en gevoelloos moest maken. Een vet hart is op stoffelijk gebied zeer gevaarlijk, kan te eeniger tijd den dood ten gevolge hebben, doch op geestelijk gebied is dit eindeloos gevaarlijker. Jesaja heeft inderdaad het hart des volks vet gemaakt, niet opzettelijk doch accidenteel, dewijl al zijne prediking slechts dit tengevolge had, dat men ze bespote, verwierp en zich er tegen verhardde. Door 's volks ongelooft werd zijne profetie geen reuke des levens ten leven, doch een reuke des doods ten doode. De drieëenige God—denk aan het wordeke *ons* in de tweede vraag van vers 8—

heeft het hem evenwel terstond bij zijne roeping gezegd, zoodat hij in dit opzicht voor teleurstellingen bewaard kan blijven. Als menschen anderen roepen tot een zekere taak of ambt, dan komen zij veelal met rooskleurige schilderingen de zinnen bekoren, doch alzoo doet de Heere niet. In Joh. 12: 39 spreekt Christus dit woord en in Hand. 28:25 de Heilige Geest, zoodat wij daarin een bewijs hebben dat de Heere, Die hier spreekt, en Christus en de Heilige Geest ten volle één in Wezen zijn.

Een Gewichtige Vraag van Jesaja Beantwoord.

VERZEN 11 TOT 13.

11. Toen zeide ik: Hoe lange, Heere? En Hij zeide: Totdat de steden verwoest worden, zoodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mensch zij, en dat het land met verwoesting verstoord worde;

12. Want de HEERE zal die menschen verre wegdoen, en de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands.

13. Doch noch een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik, en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping der bladeren nog steunsel is, alzoo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn.

Als de profeet verneemt van zijn zwaren arbeid, die hem wacht, roept hij plotseling uit: Hoe lang, Heere? Men verstaat deze vraag gewoonlijk niet recht. Uit het antwoord blijkt, dat het de bedoeling des vragers niet, althans niet in de eerste plaats is geweest, om te vernemen hoe lang de verharding van Israël zou duren, maar om te weten, hoe lang hij zelf de aankondiger en de medewerker van dit vreeselijk oordeel der verharding zou moeten zijn. Daarop antwoordt hem zijn Zender. Het ontga de aandacht niet, dal Hij hem nog niet inwijdt in de geheele verborgenheid van Israëls verharding, eene verborgenheid, die wel aan de Gemeente is geopenbaard en haar daarom ook niet onbekend mag zijn, Rom. 11:25, namelijk, dat de verharding over Israël partieel en temporeel is en dat God in den tijd van Israëls verharding toch een volk voor Zijn naam op aarde heeft en ook eens gansch Israël zal zalig maken. Jesaja beleefde in het jaar 722 voor Christus de verwoesting van Samaria en de wegvoering van de noordelijke stammen. Kennelijk wordt daarop mede gezinspeeld in vers 11. Doch ook sluite men hier niet buiten de oorlogsrampen, welke Syrië, Israël, Edom en Moab het Rijk van Juda aandeden in de dagen van Achaz. De profeet zou in zijn dagen dus nog akelige tooneelen moeten aanschouwen en nog verschrikkelijke rampen moeten beleven. Hij zou voor minstens een halve eeuw nog hebben te spreken tot een zeer hardnekkig volk. En toen eindelijk de profeet den weg van alle vleesch is gegaan, is er zeker niet meer dan een tiende deel overig geweest van de eens zoo dichte bevolking. Van de overgeblevenen na de tweede verwoesting van Jeruzalem kon niet gezegd worden, dat er van de inwoners nog een tiende deel

in het heilige land was overgebleven. Doch ook dit tiende deel zal opnieuw weggevoerd worden. Dit toch is de betekenis hier van het zal wederkeren. Ook zelfs het tiende deel zal in het land niet blijven, maar vernield worden, gelijk als wanneer men een terpentijn of eikeboom omhakt. Met hoeveel ontzetting moet de jonge profeet dit alles aangehoord hebben! Er scheen van zijn volk, van 's Heeren eigen bondsvolk niets gespaard te zullen blijven. Het scheen dat de verwoesting vastelijk besloten was en er van 's Heeren land en volk, stad en tempel, verbond en belofte, ja zelfs van den beloofden Messias niets terecht zou komen. Doch wanneer de donderwolken des gericht's zoo zwart staan, laat God veelal de zon Zijner genadige beloften door de wolken dringen. En zoo doet de Heere het ook hier. Hij laat niet varen de werken Zijner handen! Zijn onvoorwaardelijk trouwverbond wankelt nooit, hoe donker alles ook moge schijnen. Hij belooft, ter vertroosting van den jeugdigen profeet allereerst, dat er een overblijfsel zal zijn na al de verschrikkelijke gericht's. Het beeld van een gevelden eikeboom heldert dit prachtig op. Deze boomen toch hebben als het ware een onuitroeibaar leven. Men kan ze omslaan, doch ze planten zichzelf steeds weer voort. De Heere belooft hier zelfs nog eenig steunsel d. i. een stuk van den tronk te zullen laten staan. Op gelijke wijze dan zal er na al de gericht's, die over het verharde volk komen zullen, nog een heilig zaad overblijven. We hebben hier weder de rijke en troostvolle gedachte van het overblijfsel, waardoor Hij Zijn verbond bestendigt.

Nog een vraag hebben we te beantwoorden alvorens we afstappen van de roeping van Jesaja in dit hoofdstuk vervat. Waarom is dit hoofdstuk juist hier geplaatst en niet aan het begin? Zietdaar een vraag die al zeer oud genaamd mag worden en die zich maar telkens weer naar voren dringt. Het wil ons voorkomen, dat niet alleen het sterfjaar van Uzzia voor den profeet het meest zielkundig element was om zulk een visioen te ontvangen, doch de profeet had ook bezwaarlijk Israëls verharding kunnen prediken alvorens die verharding zich metterdaad reeds geopenbaard had. Eerst later toen men zijne prediking al meer begon te verwerpen had het zijn nut om het volk te laten weten dat God hem de onvruchtbaarheid zijner prediking reeds vroeger geopenbaard had. Tevens geeft Jesaja in zijne roeping zijn recht te kennen om het wee des gericht's te prediken.